

Arrest

nr. 196 485 van 12 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en etnisch Tigrinya te zijn. U werd geboren in januari 1997 te Semdi, subzoba Adi Keyih, zoba Debub waar u gans uw leven woonachtig was. U liep tot halverwege de 8ste graad school in Dera. Door omstandigheden, ziekte en een door uw ouders gearrangeerd huwelijk, werd u genoodzaakt halverwege de achtste graad te stoppen met school. Uw zus L. keerde na haar terugkeer uit Sawa niet terug naar het militair kamp, en verdween vervolgens van de radar. Toen soldaten op zoek waren naar uw zus, namen ze uw vader mee en arresteerden ze hem. Uw vader werd vrijgelaten op voorwaarde dat uw zus L. zich zou aanbieden.

Toen de soldaten een volgende keer langskwamen, wilden ze u in plaats van uw zus meenemen. Op vertoon van uw schoolrapport werd hier echter vanaf gezien. Om uw militaire dienstplicht te ontlopen, wilden uw ouders u gedwongen doen huwen. Toen uw zus niet kwam opdagen, werd uw vader een tweede maal gearresteerd. Toen het gedwongen huwelijk ter sprake kwam, besloot u uw land van herkomst te verlaten. 1 april 2015 verliet u samen met een vriendin Lu. uw geboortedorp Semdi omstreeks drie uur 's middags. U ging te voet naar Dera, en vervolgens Diga. Van Diga nam u de auto naar Adi Keyih waar u 's avonds laat aankwam. Jullie kochten iets te eten, en verlieten Adi Keyih – waar jullie per toeval twee andere vrouwelijke reisgenoten ontmoetten- onmiddellijk richting de grens. U vernam dat Tsorona in de buurt van de grens lag, en aldus besloten jullie richting Tsorona te wandelen. Waar Tsorona juist gelegen was, wisten jullie ook niet. 's Nachts van 3 op 4 april 2015 stak u de Eritrees-Ethiopische grens over waar u werd opgevangen door Ethiopische soldaten. Vervolgens kwam u terecht in Gur Sernay, Enda Abaguna en Adi Harish vluchtelingenkwamp waar u drie maanden verbleef. U reisde verder naar Soedan waar u gedurende 8 maanden in Khartoem vertoefde. Vanuit Soedan reisde u via Libië naar Italië waar u 24 mei 2016 aankwam. Na ongeveer 10 maanden in Italië te hebben gependeed werd u in het kader van relocatie naar België overgebracht waar u op 14 maart 2017 asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van de voorzijde van de identiteitskaarten van uw vader en moeder neer. U legt tevens een Laissez-passer neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst, is het allerm minst aannemelijk dat u Eritrea illegaal zou hebben verlaten. Uw verklaringen omtrent uw vlucht uit Eritrea zijn zeer weinig waarschijnlijk en zeer vaag.

Ten eerste kan u niet duiden hoe lang u nog in uw dorp Semdi vertoefde nadat u op de hoogte werd gesteld van het door uw ouders gearrangeerde huwelijk. U verklaart geen lange tijd te hebben genomen toen u dat hoorde, en meteen daarna het land te hebben verlaten. U voegt toe onmiddellijk te hebben besloten het land te verlaten nadat het gedwongen huwelijk ter sprake kwam. U verklaart niet te kunnen zeggen hoe lang, maar 1 à 2 maanden na het voorstel te zijn vertrokken (zie gehoorverslag CGVS, p.41 en p.20). Het verbaast dat u er niet in slaagt te duiden hoe lang u nog in uw dorp Semdi verbleef nadat het gedwongen huwelijk voor het eerst ter sprake kwam, eens te meer een gedwongen huwelijk een drastische wijziging in het leven van een jong meisje betekent. Daar u tevens verklaart onmiddellijk na het voorstel te hebben besloten het land te verlaten, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u in staat bent te duiden hoe lang u nog in uw dorp verbleef, en hoeveel tijd de voorbereiding van uw reis vergde.

Ook uw verklaringen met betrekking tot de voorbereiding van uw reis laten te wensen over. U blijft immers **uw reis compleet onvoorbereid** te hebben aangevat. U gevraagd wat de eerste stap was die u zette om uw land te verlaten, antwoord u niets. U vervolgens gevraagd hoe u zich heeft voorbereid op uw reis nadat uw ouders met de idee van het huwelijk op de proppen kwamen, en u vervolgens besloot het land te verlaten, verklaart u bang te zijn geweest om opgepakt te worden en dat je soms wordt opgepakt als je de grens moet oversteken, wat geenszins een antwoord is op de vraag. U vervolgens nogmaals gevraagd hoe u uw reis heeft voorbereid terwijl u uw dorp nog nooit heeft verlaten, verklaart u stiekem te zijn weggegaan van uw ouders voor ze het wisten, wat –nogmaals- niet aangeeft hoe u zich voorbereidde. U een derde maal gevraagd hoe u zich voorbereidde, blijft u het antwoord wederom schuldig daar u verklaart geen andere optie te hebben gehad. U geconfronteerd met het gegeven dat het land verlaten, met name voor een vrouw die haar dorp nooit verliet buiten om naar een naburig dorp te gaan, een enorme en overweldigende onderneming is, en gevraagd hoe u dat heeft aangepakt, verklaart u gestopt te zijn op school, de militaire dienst niet te hebben willen doen, noch te hebben willen huwen en aldus geen andere uitweg te hebben gezien dan het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.42). **Het behoeft weinig betoog dat u er niet in slaagt een constructief en doorleefd antwoord te geven op de simpele vraag hoe u de reis voorbereidde.** Pas nadat de vraag u opnieuw wordt gesteld, verklaart u met een vriendin te hebben overlegd en samen met haar te zijn vertrokken. U weet echter niet wat de reden is dat uw vriendin Lu. het land wilde verlaten, wat toch enigszins verwondert (zie gehoorverslag CGVS, p.43), mede omdat zij wél op de hoogte was van uw motieven. U verklaart samen met uw vriendin de reis te hebben voorbereid doch kan u niet duiden hoe, daar u louter stelt dat zij het plan heeft gekregen dat zij de weg weet, dat jullie samen hebben gezeten en gepraat hebben, en besloten hebben het land te verlaten. U gevraagd waarover jullie praatten, verklaart u dat u haar vertelde dat u zorgen had doordat uw ouders u wilden laten huwen, en de situatie thuis niet goed was. U vervolgens gevraagd of jullie het ook hadden over de reis die jullie te wachten stond, verklaart u dat jullie besloten hebben 's nachts, en niet overdag te reizen (zie gehoorverslag CGVS, p.43), wat vreemd is aangezien jullie om 15.00 vertrokken wat niet bepaald 's

nachts is. Bovendien kan u niet duiden wat u doen heeft besluiten richting Ethiopië te reizen (zie gehoorverslag CGVS, p.44), buiten dat u geen andere keuze had dan dat (zie gehoorverslag CGVS, p.45). Gesuggereerd dat u via Soedan had kunnen reizen, verklaart u via Tsorona te hebben gereisd, en naar het opvangcentrum te zijn gegaan. U gevraagd of u wist waar u heenging toen u vertrok vanuit uw dorp, verklaart u dat uw vriendin de informatie had omdat ze af en toe naar de markt ging in Adi Keyih. U geconfronteerd dat Adi Keyih Ethiopië niet is, verklaart u dat jullie 'daarna toevallig naar die richting zijn gekomen [gegaan]', wat ten eerste tot de verbeelding spreekt. U nogmaals gevraagd hoe u wist waar Ethiopië was gelegen, verklaart u dat zij [uw vriendin] enkel tot Adi Keyih wist, en jullie toevallig die richting zijn uitgegaan. U geconfronteerd met de bevinding dat het waanzinnig is dat u de grens heeft bereikt, daar u gewoon bent beginnen lopen en toevallig in de richting van Ethiopië ging, en dat dat gewoonweg niet kan, verklaart u te hebben gehoord dat mensen in die richting via Tsorona gingen. U kan echter niet duiden via welke mensen jullie dat hebben gehoord: 'We hebben gehoord van mensen. Ik kan niet zeggen van wie. We hebben vaak van mensen gehoord dat mensen in die richting gaan, via via'. Uit uw verklaringen met betrekking tot de voorbereiding van de meest belangrijke reis van uw leven, met name de reis die u uit uw land heeft geleid, kan alleen maar worden geconcludeerd dat u zich niet heeft voorbereid, wat de geloofwaardigheid van de voorbereiding – die essentieel is voor een illegale vlucht uit Eritrea – en bijgevolg van de illegale vlucht zelf danig in het gedrang brengt. Uw verklaringen missen elke doorleefdheid.

Overigens legt u met betrekking tot de door u afgelegde weg tot aan de Ethiopische grens compleet **ongeloofwaardige verklaringen af die geenszins aantonen dat die weg door u werd afgelegd**. U gevraagd zo gedetailleerd mogelijk te vertellen hoe u heeft gereisd, en te vertellen hoe u - vanaf het moment dat u besloot het land te verlaten - dat heeft aangepakt, wat u deed om zich voor te bereiden, hoe u indien u er een had - een smokkelaar vond, met wie u reisde, hoe u naar de grens reisde, verklaart u vanuit Semdi met iemand die het beter weet, via Dera en Diga naar Adi Keyih te zijn gegaan om verder te reizen naar Tsorona. U geeft aan dat er plaatsen zijn, doch u die niet kan benoemen omdat u 's nachts reisde. Vervolgens kwam u in Gur Sernay, Edna Abaganu en het centrum Adi harish aan (zie gehoorverslag CGVS, p.41). Dat deze verklaringen erg kort door de bocht zijn, en van nihil doorleefdheid getuigen, behoeft weinig uitleg. U kan tevens moeilijk duiden wanneer u uw dorp Semdi verlaten heeft. In eerste instantie verklaart u de datum niet te weten, en de eerste maand te zijn vertrokken. U voegt toe de 1ste dag van de 1ste maand te zijn vertrokken. U gevraagd naar de naam van de eerste maand, verklaart u de 4de maand te zijn vertrokken. U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, verklaart u de 1ste dag van de 4de maand te hebben gezegd. U gevraagd hoe u die datum zo exact weet, verklaart u de datum niet te kennen. U ermee geconfronteerd dat u net verklaarde de 1ste dag van de 4de maand te zijn vertrokken, en u aldus de datum wel kent, verklaart u het zich niet te herinneren, en enkel de datum en de maand te kennen, namelijk de 1ste dag van de 4de maand 2015. U nogmaals gevraagd hoe u die datum zo exact weet, verklaart u in eerste instantie de datum te hebben genoteerd waarna u uw verklaringen wijzigt en stelt dat u de datum heeft onthouden. U nogmaals gevraagd hoe u die datum zo exact weet, en of u die eventueel ergens op heeft zien staan die dag, herhaalt u het voorgaande en voegt u toe dat uw stemming toen heel slecht was (zie gehoorverslag CGVS, p.44). U ging te voet van uw dorp Semdi naar Dea, vervolgens tevens te voet van Dea naar Diga, om vanuit Diga te auto te nemen naar Adi Keyih. U gevraagd naar controleposten tussen uw dorp en Adi Keyih, verklaart u dat er toevallig geen controleposten waren. U stelt niet te weten of er anders wel controleposten zijn, en dat jullie indien jullie controleposten zouden tegenkomen, niets hadden gepland omdat jullie het niet weten (zie gehoorverslag CGVS, p.46), wat nogmaals wijst op een **gebrekkige voorbereiding**. Eens aangekomen in Adi Keyih, kochten jullie iets te eten en verlieten jullie Adi Keyih meteen richting de grens. U gevraagd hoe jullie wisten waar de grens was, verklaart u niets te hebben geweten, en gewoon door te zijn gegaan. U gevraagd in welke richting u dan ging, antwoordt u gewoon te zijn vertrokken en dorpjes te hebben gevonden. U verklaart van sommige mensen te hebben gehoord dat mensen, waaronder minderjarigen, naar de grens gaan, en dat jullie daarom richting de grens vertrokken (zie gehoorverslag CGVS, p.47), wat een vaag antwoord is en geenszins duidt hoe jullie wisten waar de grens was. U wederom gevraagd hoe u wist waar de grens was, verklaart u te hebben gehoord dat de grens in de buurt van Tsorona was, maar dat jullie het niet wisten. U vervolgens gevraagd hoe jullie wisten waar Tsorona was, herhaalt u te hebben gehoord dat mensen langs Tsorona richting de grens gaan, en jullie daarom richting de grens zijn vertrokken. U nogmaals gevraagd hoe u wist waar de grens, en Tsorona lag, verklaart u niet te weten waar de grens en waar Tsorona is, en van mensen te hebben gehoord dat de grens in de buurt van Tsorona is. Het moet opgemerkt dat, hoewel de vraag u verscheidene keren werd gesteld, u er niet in slaagt een verhelderend antwoord te geven op de vraag hoe u wist waar Tsorona, en bijgevolg de grens met Ethiopië, gelegen was. Wat nog meer verbluft is dat u bovendien 's nachts reisde en aldus helemaal niet zag waar u heen ging. U geconfronteerd met de bevinding dat u niet wist waar de grens was, niet wist waar Tsorona was, en jullie bovendien helemaal niets zagen daar jullie 's nachts reisden, verklaart u te hebben vertrouwd op

God, een schatting te hebben gemaakt en gewoon te hebben gereisd zonder te weten waar de grens en Tsorona waren gelegen (zie gehoorverslag CGVS, p.48). U gevraagd hoe jullie 's nachts wisten welke richting jullie uitliepen, en gesteld dat jullie voor hetzelfde geld gewoon in rondjes liepen, verklaart u met vertrouwen, en in goede hoop te zijn doorgedaan. **Het is compleet ongeloofwaardig dat u zonder te weten waar de grens, en waar Tsorona was de aanzienlijke afstand tussen Adi Keyih en de Ethiopische grens in het donker heeft afgelegd, en u überhaupt de grens heeft bereikt.** U verklaart overdag o.a. onder een boom te hebben geslapen, 's nachts te hebben gereisd waardoor de vraag rijst hoe u, wanneer u ontwaakte, wist van welke richting jullie kwamen, en welke richting jullie uit moesten, waarop u antwoordt gewoon naar voor te moeten lopen, wat buiten een ongewoon ook een onzinnig antwoord is. U voegt toe samen met twee andere meisjes die jullie toevallig in Adi Keyih hebben ontmoet, naar de grens te hebben gereisd. U wist echter niet of deze meisjes al dan niet de weg wisten naar de grens (zie gehoorverslag CGVS, p.48). Het tart alle verbeelding dat u –niet wetende waar de grens, en aldus de sleutel tot het succes van uw onderneming, lag - niet aan uw reisgenoten heeft gevraagd of zij de weg wisten naar de grens. U hiermee geconfronteerd, verklaart u dat ze niets hebben gezegd tegen jullie, en dat jullie samen hebben gereisd.

Het enige zinnige in uw verklaringen is dat u had vernomen dat er in Tsorona, wat vlakbij de grens is gelegen, een groot licht is, en er aan de grens met Ethiopië iets is wat u aanduidt als een radar met een licht dat aan en uit gaat. U kan echter niet duiden van wie u dat specifiek weet daar u algemeen verwijst naar mensen –landgenoten-die een poging hebben gedaan de grens over te steken, opgepakt zijn, en terug zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.49). U gevraagd waarvoor dat licht aan de grens dient, vraagt u welke grens bedoeld wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.50), wat aantoont dat u totaal geen notie heeft van wat besproken wordt daar het door uzelf verklaarde licht aan de grens met Ethiopië al even het gespreksonderwerp betrof. U verklaart dat de radar een hoog punt is dat licht geeft en helpt om te weten waar je staat, en waar je bent, want eens je voorbij het licht bent gegaan, weet je dat je de grens over bent gegaan. U gevraagd – en verduidelijkt dat zowel het grote licht, als de radar wordt bedoeld - of u dat licht ook heeft gezien, verklaart u van mensen te hebben gehoord dat als je vlakbij bent, je het licht ziet van Tsorona, en van de radar, en dat je door het licht wordt begeleid naar de grens (zie gehoorverslag CGVS, p.49), waaruit niet blijkt dat u het licht, en/of de radar met uw eigen ogen heeft gezien. U nogmaals gevraagd of u dat licht heeft gezien, antwoordt u afwijkend dat het licht 's nachts wordt gezien, en niet overdag (zie gehoorverslag CGVS, p.50). U slaagt er slechts in **consequente afdwalende antwoorden te geven die er geenszins op wijzen dat u de oversteek tussen de Eritrese en de Ethiopische grens heeft gemaakt.**

Bovenstaande verklaringen **doen volkomen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw illegale vertrek uit Eritrea.** Dat u zo onvoorbereid het land zou verlaten, terwijl u niet wist waar de grens, en Tsorona gelegen was, en u op goed geluk een willekeurige richting uitging, is danig onaannemelijk. Uw verklaringen over uw reisweg, namelijk dat u samen met uw reisgezel gokte of giste waarheen u zou reizen, en dat u niet eens de moeite nam aan de overige reisgezellen te vragen of zij de weg wisten, wijst op een compleet gebrek aan doorleefde ervaringen. Het is geenszins aannemelijk dat iemand die zijn of haar leven op het spel zet, door het illegaal verlaten van het land via een streng bewaakte landsgrens, zich zonder meer zou laten leiden door giswerk en op goed geluk een richting zou uitgaan, zonder te weten waarheen men gaat.

Meer nog, uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd omdat u zei bang te zijn om de reis aan te vangen (zie gehoorverslag CGVS, p.42). Dat u erg bang was om opgepakt te worden, en tegelijkertijd zonder enige voorbereiding de hachelijke onderneming die de reis was, ondernam, tart de verbeelding. Van iemand die verklaart schrik te hebben gehad opgepakt te worden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij de reis zo goed mogelijk voorbereid om zulke arrestatie te vermijden. Wat eens te meer tot de verbeelding spreekt is dat u verklaart –met uitzondering van Dera om naar school te gaan – uw dorp Semdi nooit eerder heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 9, p.11-12). U gebruikt dit zelfs om uw gebrekkige kennis betreffende de andere administratieve centra binnen de subzoba Adi Keyih te rechtvaardigen. Dat u zulk een risicovolle en gevaarlijke onderneming zonder degelijke voorbereiding zou hebben ondernomen terwijl u uw dorp –met uitzondering van Dera- nooit verliet, verbaast daarom eens te meer.

Gegeven het geheel van bovenstaande vaststellingen, heeft u **niet aannemelijk weten te maken Eritrea op een illegale manier te hebben verlaten.** Uw verklaringen omtrent uw reis, de plannen, de manier waarop u reisde, en uw reisgezellen zijn weinig overtuigend en doen enkel afbreuk aan de door u beweerde illegale vlucht.

Gezien bovenstaande vaststellingen ontstaat het vermoeden dat u Eritrea op legale wijze hebt verlaten. Volgens informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – is het echter zeer moeilijk om Eritrea op legale manier te verlaten. Hiertoe heeft men een paspoort met geldig exit-visum nodig, dat slechts aan bepaalde categorieën van Eritreeërs wordt afgegeven.

Voorts vermeldt de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat er bij de aanvraag van een Eritrees paspoort, in Eritrea, aanvragers een steunbrief dienen neer te leggen van de gemeente waar zij wonen, een identiteitskaart, een ingevuld aanvraagformulier, en een bewijs dat de aanvrager aan zijn of haar plichten in het kader van de nationale dienstplicht, voldaan heeft, en deze heeft beëindigd. Paspoorten worden niet uitgereikt aan personen die ingeschakeld zijn in het kader van de nationale dienst (zowel militaire als burgerlijke dienstplicht). Voor het verkrijgen van een exit-visum, dient aangetoond dat de aanvrager de nationale dienstplicht voltooide, dan wel is vrijgesteld van deze, en dient eveneens een paspoort voorgelegd te worden. Gezien u geenszins geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw beweerdde illegale vlucht uit Eritrea, wordt vermoed dat **u op legale wijze het land heeft verlaten**, met een exit-visum, en derhalve **geen vrees voor vervolging** koestert.

Op het einde van het gehoor op de zetel van het CGVS werd u uitdrukkelijk geconfronteerd met de onaannemelijkheid van uw reis uit Eritrea en wordt u gevraagd of uw verklaringen overeenstemmen met de werkelijke toedracht van uw reis uit Eritrea, waarop u verklaart de namen die u kent te hebben doorgegeven, maar de plaatsen die u 's nachts passeerde niet te kennen, en niet meer te kunnen doen, wat volledig naast de kwestie is daar de vraag betrekking had op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot het giswerk om de grens te bereiken.

Aldus dient vastgesteld, dat u absoluut niet aannemelijk kan maken dat u Eritrea effectief illegaal zou zijn ontvlucht, wat enkel wijst op een legaal vertrek uit Eritrea. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke wedervaren in Eritrea en de manier waarop u Eritrea heeft verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden en uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden.

Tot slot, dient opgemerkt, dat **verschillende aspecten van uw verklaringen met betrekking tot het door u beweerdde gedwongen huwelijk, niet geloofwaardig bevonden worden**. U verklaart halverwege de 8ste graad te zijn gestopt met school omdat ze [uw ouders] wilden dat u zou huwen (zie gehoorverslag CGVS, p.14-15). U ter bevestiging gevraagd of u gestopt bent met school omdat u met iemand moest huwen, antwoordt u naast de kwestie niet te zijn gehuwd, maar dat uw familie u heeft gedwongen te huwen, maar u dat niet accepteerde (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U gevraagd naar de redenen waarom u uw land van herkomst heeft verlaten, verklaart u dat uw familie naar Sawa was geweest, en niets had gekregen, en dat uw ouders om die reden besloten dat het voor u beter zou zijn dat u zou huwen. Nadat uw vader twee weken opgesloten had gezeten omdat uw zus haar militaire verplichtingen niet nakwam, werd uw vader een tweede keer gevangen genomen en kwam het huwelijk ter sprake. Omdat u geen andere optie had, bent u gestopt met school (zie gehoorverslag CGVS, p.34-35). U gevraagd waar u was toen uw vader een eerste keer gearresteerd werd, verklaart u in uw plaats, in uw land te zijn geweest en niet meer naar school te zijn gegaan. U vervolgens gevraagd of er toen al sprake was van het huwelijk, antwoordt u 'Ja, omdat wij niet tevreden waren, omdat we geen rust hebben over de andere kinderen, moet je gaan trouwen' (zie gehoorverslag CGVS, p. 37). U verklaart dat het huwelijk voor het eerst ter sprake kwam toen uw vader gevangen werd genomen én dat u toen al gestopt was met school. U ter bevestiging gevraagd of u toen u voor het eerst hoorde van het huwelijk nog op school zat, of u reeds was gestopt, antwoordt u toen al gestopt te zijn. U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen namelijk dat u gestopt was met school omdat u moest huwen, verklaart u dat dat klopt en dat u had verklaard te zijn gestopt omdat u ziek was en dat als je de examens van het eerste semester hebt gemist, je het tweede semester niet kan aanvatten (zie gehoorverslag CGVS, p.40). Dat strookt echter niet met uw eerdere verklaringen waarbij u uitdrukkelijk stelde te zijn gestopt omdat ze [uw ouders] wilden dat u huwde (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Dat u ziek was heeft u slechts vermeld in het kader van het niet afleveren van een studentenkaart in de 7de graad (zie gehoorverslag CGVS, p.18-19). Dat u het gedwongen huwelijk in eerste instantie als reden opgeeft voor het vroegtijdig verlaten van de school, om vervolgens aan te geven dat het huwelijk pas ter sprake kwam nadat u de school verliet, tast de geloofwaardigheid ervan ernstig aan. U kan tevens nauwelijks informatie geven met betrekking tot het aan u opgedrongen huwelijk. U verklaart dat uw ouders u dwongen te huwen, doch weet u niet met wie. U verklaart de persoon in kwestie niet te kennen omdat u het niet eens was met het plan van uw ouders. U vroeg zijn naam niet omdat u dat niet wilde (zie gehoorverslag CGVS, p.40). U verklaart onmiddellijk nadat het huwelijk ter sprake kwam te hebben besloten het land te verlaten, en na een à twee maanden dat ook effectief te hebben gedaan (zie gehoorverslag CGVS, p.41). Dat u gedurende 1 à 2 maanden in uw geboortedorp verbleef terwijl het gedwongen huwelijk als een donkere wolk boven uw hoofd cirkelde, doch u niets kan vertellen over het huwelijk, terwijl u zelf verklaart dat ze [uw ouders] al klaar waren om u te laten huwen, is danig onaannemelijk, en brengt de geloofwaardigheid van het door u geopperde gedwongen huwelijk, alsook de reden van uw - door het CGVS ongeloofwaardig bevonden- illegale vlucht, ernstig in het gedrang. Kortom worden zowel **de reden van uw vlucht, als de vlucht zelf door het CGVS onaannemelijk bevonden**.

Wat betreft de door u neergelegde kopieën van de voorzijde van de identiteitskaarten van uw vader en moeder moet opgemerkt dat zij bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw Eritrese herkomst wordt hier dan ook niet in vraag gesteld, maar wel uw verklaarde problemen en illegale vlucht uit Eritrea. Ook de door u neergelegde Laissez-passer, waarmee u vanuit Italië naar België kwam, weten de vaststellingen omtrent uw illegale vlucht uit Eritrea – die niet geloofwaardig wordt geacht – niet te wijzigen.

Door de ware toedracht aangaande uw werkelijke problemen en vlucht uit Eritrea, die de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen, maakt u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, en - in geval van terugkeer naar Eritrea - het risico zou lopen te worden vervolgd, dan wel het slachtoffer te worden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "The Economist, Thousands flee the country every year to escape the clutches of the army", "Vluchtelingen Werk Nederland, Eritrea: onderdrukking en eindeloze dienstplicht", "Mondiaal Nieuws, David Ongenaert, 22 augustus 2015", "Amnesty International, Eritrea: Refugees fleeing indefinite conscription must be given safe haven, 1/12/2015", "Immigration and refugee board of Canada, Eritrea: Military service, including age of recruitment, length of service, grounds for exemption, penalties for desertion from and evasion of military service, and availability of alternative service, 4 September 2012".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 19 juli 2017 in een eerste middel een schending aan van artikel 1, (A) § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel" en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster benadrukt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar haar land van herkomst "omwille van het feit dat zij haar militaire dienst afweek, en omdat zij het land illegaal verlaten heeft". Zij citeert uit bij de het verzoekschrift gevoegde informatie - "The Economist, Thousands flee the country every year to escape the clutches of the army", "Vluchtelingen Werk Nederland, Eritrea: onderdrukking en eindeloze dienstplicht", "Mondiaal Nieuws, David Ongenaert, 22 augustus 2015", "Amnesty International, Eritrea: Refugees fleeing indefinite conscription must be given safe haven, 1/12/2015", "Immigration and refugee board of Canada, Eritrea: Military service, including age of recruitment, length of service, grounds for exemption, penalties for desertion from and evasion of military service, and availability of alternative service, 4 September 2012" - over de vrees om "jaren lang mishandeld te worden indien ze haar militaire dienst afgelegd had, en om gearresteerd en gefolterd te worden indien ze terugkeert naar Eritrea". Zij wijst op "de vernederende behandelingen en mensen rechten schendingen in de militaire dienst in Eritrea, zowel als over de arrestaties en mishandelingen van terug kerende wiens asielaanvragen in het buitenland geweigerd werden".

Zij meent dat zij minstens recht heeft op de subsidiaire bescherming, gelet op "de verschillende bronnen boven die bevestigen dat terug kerende die Eritrea op illegale manier verlaten hebben een groot risico lopen om gearresteerd te worden en in vernederende en levensgevaarlijke condities opgesloten te zijn, en op de vernederende behandelingen van soldaten gedurende hun militaire dienst".

2.2. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van *“de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”* en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekster legt uit dat zij niet kan aangeven hoe lang zij in haar dorp bleef nadat zij te weten kwam dat ze gedwongen moest huwen en dat zij evenmin andere vragen over dit gedwongen huwelijk kon beantwoorden omdat zij *“slechte adviezen kreeg en de gedwongen huwelijk als grond voor haar vlucht uit Eritrea aangaf”* terwijl *“de grond voor haar vlucht de militaire dienst [is] die ze zou afleggen moeten hebben, als zij in Eritrea gebleven was”*. Volgens haar is er *“geen kans dat ze niet ertoe gedwongen zou zijn, in het bijzonder omdat de leger bedreigde om zij als vervanger van haar verdwenen zus L. te instellen”*.

Zij volhardt in haar verklaringen omtrent haar voorbereidingen en over de afgelegde weg tot de grens met Ethiopia. Zij voegt toe *“dat ze haar informatie over waar de grens met Ethiopia ligt, zowel als over de radar bij de grens van mensen gekregen heeft die al probeert hadden om de grens over te steken”*, dat zij *“op de eerste dag van de 4de maand haar tocht begonnen is”* en dat zij gedurende de nacht reisden *“precies omdat ze wisten dat er misschien controleposten gingen zijn”*.

Zij verwijst nogmaals *“naar de verschillende bronnen supra die bevestigen dat terug kerende die Eritrea op illegale manier verlaten hebben een groot risico lopen om gearresteerd te worden en in vernederende en levensgevaarlijke condities opgesloten te zijn, en op de vernederende behandelingen en mensenrechten schendingen van soldaten gedurende hun militaire dienst in Eritrea”*.

2.3. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Verzoekster verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal dat zij Eritrea is ontvlucht omdat zij van haar ouders gedwongen moest huwen. In haar verzoekschrift geeft zij aan dat zij gelogen heeft over de oorzaak van haar vlucht omdat zij *“slechte adviezen kreeg en de gedwongen huwelijk als grond voor haar vlucht uit Eritrea aangaf”* terwijl *“de grond voor haar vlucht de militaire dienst [is] die ze zou afleggen moeten hebben, als zij in Eritrea gebleven was”*. Daargelaten de vaststelling dat verzoekster aldus haar asielrelaas opbouwt nu ze de bestreden beslissing heeft gelezen, kan niet worden ingezien waarom zou verhinderd geweest zijn om dit belangrijke element toe te voegen aan haar asielmotieven. De CGVS hecht hoe dan ook geen geloof aan verzoeksters asielrelaas inzake haar gedwongen huwelijk, noch aan haar beweerde illegale vlucht.

2.6. Voorop stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster inzake haar herkomstland slechts vaag blijft en voorts vooral kan antwoorden op de klassieke vragen over het land die gemakkelijk kunnen worden ingestudeerd. Aldus verklaart ze (nietszeggend) dat de kerk midden in het dorp ligt en ze zagen huizen op weg naar de kerk, er zijn geen straatnamen, geen wijken (CGVS-verhoor p.7). Ze kan de schoolindeling (basis/middelbaar onderwijs) toelichten doch kent ze enkel twee dorpen (*“Ik ben nergens geweest”* en *“Ik heb mijn dorp nooit verlaten”* CGVS-verhoor p. 9) niettemin ze een half uur moet lopen naar de school en ze tot haar 18de naar school ging waar ze toch andere kinderen heeft ontmoet. Anderzijds kan ze een lijstje subzoba's kan opsommen omdat ze die namen hoorde in het dorp. Voorts is haar verklaring dat *“Dera is ten zuiden gelegen. Halay is ten noorden gelegen”* (CGVS-verhoor p.8) op zich merkwaardig in het licht van de uiterst gebrekkige wijze waarop verzoekster zich op haar reisweg oriënteert (zie 2.7). Verzoekster houdt voor afkomstig te zijn van het platteland waar alleen aan landbouw wordt gedaan (CGVS-verhoor p. 7-8) en de dochter van ouders die *“afhankelijk zijn van landbouw”* (CGVS-verhoor p. 22) maar op de vraag *“Wanneer werd er geoogst”* antwoordt verzoekster *“Dat weet ik niet”* (CGVS-verhoor p. 23). Ten slotte kan ze evenmin vertellen wat ze deed toen ze haar scholing stopzette. Verzoekster met zich duidelijk een profiel aan dat ze geheel niet kan aantonen en dus niet waarachtig is. Evenmin kan de Raad verzoeksters beweerde herkomst uit Eritrea volgen.

2.7. Hoe dan ook, waar verzoekster toch volhoudt afkomstig te zijn uit Eritrea, kan evenmin blijken dat ze dit land verlaten heeft omwille van een nood aan internationale bescherming. Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde illegale vlucht uit Eritrea. Zo bleek uit verzoeksters verklaringen dat zij geheel onvoorbereid Eritrea zou hebben verlaten, dat zij niet wist waar de grens (en Tsorona) gelegen was, dat zij (in een subtropisch gebied, zie aan het administratief dossier toegevoegd EASO rapport Eritrea) op goed geluk een willekeurige richting uitging, dat zij samen met haar reisgezel Lu. - van wie zij niet eens wist waarom zij het land diende te ontvluchten - gokte waarheen zij zou reizen en dat zij niet eens de moeite nam aan de overige reisgezellen te vragen of zij de weg wisten. Een dergelijke onvoorbereide reis is geheel onaannemelijk, gezien van verzoekster, die haar leven op het spel zette door Eritrea illegaal via een streng bewaakte landsgrens te verlaten, redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij zich enigszins voorbereid had, temeer daar zij beweerde bang te zijn om de reis aan te vangen (gehoor, p. 42) en - met uitzondering van Dera om naar school te gaan - haar dorp Semdi nooit eerder verlaten zou hebben (gehoor, p. 9, 11-12). De uitleg in het verzoekschrift *“dat ze haar informatie over waar de grens met Ethiopia liegt [...] van mensen gekregen heeft die al probeert hadden om de grens over te steken”* kan geenszins overtuigen, gezien verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf van Adi Keyih meteen te zijn vertrokken richting de grens en richting Tsorona, omdat ze hadden gehoord dat Tsorona bij de grens lag (gehoor, p. 47), en tweemaal uitdrukkelijk verklaarde niet te hebben geweten *“waar de grens is, en waar Tsorona is”* (gehoor, p. 47-48). Gevraagd hoe verzoekster dan wist in welke richting ze naar Tsorona (en de grens) moesten gaan, temeer gezien zij beweerde enkel 's nachts te hebben gereisd, antwoordde zij te hebben vertrouwd op God, een schatting te hebben gemaakt en gewoon te hebben gereisd zonder te weten waar de grens en Tsorona waren gelegen (*“We zijn gewoon in vertrouwen, en met goede hoop doorgedaan, we wisten niet waar de plaats is, maar we hebben met een goed hart gewoon doorgelopen.”*; gehoor, p. 48). De stelling in het verzoekschrift dat ze gedurende de nacht reisden *“precies omdat ze wisten dat er misschien controleposten gingen zijn”* strookt evenmin met verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar zij verklaarde op voorhand geen weet te hebben gehad van controleposten en hiervoor dan ook niets te hebben gepland (gehoor, p. 47). Bovendien is het bezwaarlijk voorzichtig om overdag *“onder een boom”* te slapen wanneer men vreest voor de autoriteiten, die thans volgens verzoeksters haar zocht om haar in te lijven in het leger. Verzoekster verklaringen zijn geenszins ernstig, noch enigszins geloofwaardig.

2.8. De informatie in het administratief dossier geeft bovendien aan dat het zeer moeilijk is om Eritrea op legale manier te verlaten, gezien men hiervoor een paspoort met geldig exit-visum nodig heeft, dat slechts aan bepaalde categorieën van Eritreeërs wordt afgegeven. Bij de aanvraag van een Eritrees paspoort, in Eritrea, dienen aanvragers een steunbrief neer te leggen van de gemeente waar zij wonen, een identiteitskaart, een ingevuld aanvraagformulier en een bewijs dat de aanvrager aan zijn of haar plichten in het kader van de nationale dienstplicht voldaan heeft en deze heeft beëindigd. Paspoorten worden aldus niet uitgereikt aan personen die ingeschakeld in het kader van de nationale dienst (zowel militaire als burgerlijke dienstplicht). Hieruit kan enkel afgeleid worden dat verzoekster – indien ze afkomstig is uit Eritrea – dit land legaal verlaten heeft. Verzoekster stond aldus evenmin in de negatieve aandacht van haar autoriteiten maar kreeg het voorrecht om te vertrekken uit haar land. Deze bevinding ontkracht elke bewering dat ze vervolgd werd in Eritrea.

2.9. Gezien verzoekster Eritrea legaal verlaten heeft, volgt uit voornoemde informatie dan ook dat zij haar nationale dienstplicht kennelijk voldaan heeft of hiervan vrijgesteld was, waardoor de beweringen in het verzoekschrift - dat de vrees voor een gedwongen militaire dienst de echte reden van haar vlucht is en dat *“de leger bedreigde om zij als vervanger van haar verdwenen zus L. te installeren”* - evenmin geloofwaardig kunnen worden geacht. De bij het verzoekschrift gevoegde informatie - *“The Economist, Thousands flee the country every year to escape the clutches of the army”, “Vluchtelingen Werk Nederland, Eritrea: onderdrukking en eindeloze dienstplicht”, “Mondiaal Nieuws, David Ongenaert, 22 augustus 2015”, “Amnesty International, Eritrea: Refugees fleeing indefinite conscription must be given safe haven, 1/12/2015”, “Immigration and refugee board of Canada, Eritrea: Military service, including age of recruitment, length of service, grounds for exemption, penalties for desertion from and evasion of military service, and availability of alternative service, 4 September 2012”* - over de vrees om *“jaren lang mishandeld te worden indien ze haar militaire dienst afgelegd had”* en over *“de vernederende behandelingen en mensenrechten schendingen van soldaten gedurende hun militaire dienst in Eritrea”*, is dan ook niet dienstig, gezien zij - gelet op haar legale vlucht uit Eritrea en de informatie in het administratief dossier - niet (meer) dienstplichtig was. Dat verzoekster, bij een terugkeer, mogelijk in de toekomst nog zou kunnen worden gedwongen tot legerdienst - volgens het verzoekschrift is er *“geen kans dat ze niet ertoe gedwongen zou zijn”* - is louter hypothetisch en strijdig met de objectieve landeninformatie.

2.10. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeksters verklaringen over haar gepland gedwongen huwelijk - waarvan zij thans in het verzoekschrift toegeeft dat dit niet de waarheid was - inderdaad niet geloofwaardig zijn, gezien verzoekster enerzijds stelde dat het gedwongen huwelijk ervoor zorgde dat zij vroegtijdig ophield met schoollopen doch anderzijds aangaf dat het huwelijk pas ter sprake kwam nadat zij de school verlaten had (gehoor, p. 14-15, 34-35) en gezien verzoekster niet eens de naam van de man met wie zij moest huwen kende en voorts niets over het betreffende huwelijk kon vertellen (gehoor, p. 40), hoewel zij nog 1-2 maanden thuis bleef wonen alvorens het land te verlaten en haar ouders al klaar waren om het huwelijk te laten doorgaan (gehoor, p. 41). Verzoeksters asielrelaas komt voor als een aaneenschakeling van loutere beweringen.

2.11. Waar in het verzoekschrift nog gewezen wordt op *“de arrestaties en mishandelingen van terugkerende wiens asielaanvragen in het buitenland geweigerd werden”* en gesteld wordt dat *“terugkerende die Eritrea op illegale manier verlaten hebben een groot risico lopen om gearresteerd te worden en in vernederende en levensgevaarlijke condities opgesloten te zijn”*, merkt de Raad op dat verzoekster – in zoverre ze al van Eritrea afkomstig zou zijn – dit land legaal verlaten heeft. Ze brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij niet legaal naar haar land zou kunnen terugkeren of dat zij na haar legale terugkeer problemen zou (kunnen) ondervinden (omwille van een geweigerde asielaanvraag).

2.12. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.13. Waar verzoekster een schending van artikel 13 van het EVRM en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aanvoert, wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142), wat in het verzoekschrift wordt nagelaten.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, en voor zover verzoekster al van Eritrea afkomstig zou zijn, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.16. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.17. Het dient te worden herhaald dat verzoeksters herkomst uit Eritrea niet naar behoren is aangetoond. Hoe dan ook verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Eritrea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.18. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK